

Italiaanse sferen bij openluchtvoorstelling film Des Hommes et Des Dieux

Geplaatst op 06 July 2011

Tags: [des hommes et des dieux](#), [film](#), [heiligdomsvaart 2011](#), [maastricht](#), [sint pieter](#)

Over de film houd ik het kort. Het meesterwerk Des Hommes et Des Dieux moet iedereen gezien hebben. Jong, oud, gelovigen en athëisten, links en rechts, krom of recht. Over de entourage waarin de film werd getoond wil ik schrijven, besef evenwel dat woorden tekort schieten om de sfeer echt te schetsen. Zij die er bij waren kunnen dat beamen. Toch een kleine poging.

Het meest Italiaanse plein van Nederland kent geen naam. Het staat bekend als straat: de Sint Maternusstraat. De kerk Sint Pieter Beneden ligt er zoals vaker glorieus bij. De ondergaande zon geeft het goudgele mergel van het gebedshuis extra cachet. De vlak voor de Tweede Wereldoorlog opgeleverde kerk, ontworpen door meester architect Frits Peutz, dient dinsdagavond als decorstuk van een cinema-avond. De Heiligdomsvaart neemt het mooie besluit hier de film Des Hommes et Des Dieux te tonen. Al snel blijkt dat de 250 ingehuurde stoelen niet toereikend zijn. Geen paniek, veel toeschouwers hebben zelf gestoelte meegebracht. Van tuin- en keukenstoeltjes tot zitzakken. En het dragergilde van Sint Petrus, de patroonheilige van Sint Pieter, sleept nog een stoeltje of honderd uit de kerk.

Het is zo een avond die we vooral kennen van vakantie en de Avond Etappe van Mart Smeets. Alles klopt: het licht, de temperatuur en het publiek. Zelfs de passanten en de enkele automobilist die de Sint Maternusstraat inrijdt. Een taxichauffeur van Taxi Frenske rijdt, terwijl de film volop aan de gang is, het plein tegemoet en ziet wat gaande is. Hij draait en keert en je hoort de zachte stilte van een diesel die zwaar onder zijn toeren blijft. Hier wil ik niet storen zegt de taxi in naam van de chauffeur.

Vooraf aan de film wordt het publiek getrakteerd op gewijde koormuziek. Gebracht door de koren van beide kerken die de wijk Sint Pieter rijk is. Na ieder lied galmt een beleefd applaus over het plein. Geen popcorn te zien, noch Coca Cola. Wel hier en daar een flesje wijn en blikjes bier. Zelfs een fles prosecco wordt – met een innemende stilte – ontkurkt.

Tweeënhalf uur lang, met temperaturen van Toscaanse midzomer kwaliteit, raakt het publiek onder de indruk van een film die niet licht vergeten zal worden. In de donkerte van het nachtelijke uur, het is inmiddels half een woensdagmorgen, verlaten de toeschouwers het plein. Het licht van het eigen huis tegemoet. Het plein zonder naam verlatend te hebben genoten van een unieke avond in Maastricht en tegelijkertijd beseffend dat mensen en hun geloof in een god niet altijd tot een feestje leidt.

[Show picture list]